

Alojz Malovrh

(15. 7. 1926–28. 9. 2018)

Alojz Malovrh na
Blaznikovem večeru leta 2010

Spoštovani profesor Alojz Malovrh, dragi Lojze oziroma atka!

Škofja Loka je mesto prostovoljcev, številnih posameznikov, ki so s svojim delom dali pečat našemu območju in prebivalcem. Premalo poznamo njihovo delo, da bi ga lahko dostojno cenili in bi jim bili hvaležni.

Poslavljamo se od človeka, ki je vse svoje življenje posvetil svoji družini in Loki. Kjerkoli je bil, je pedantno poskrbel za številne uspešne projekte, o katerih premalo vemo.

Lojze je bil nadarjen otrok in njegova mama je bila izjemno ponosna, da bo študiral in bo profesor. Svoj poklic je vzel kot poslanstvo, ki ga je bogato nadgradil s številnimi dodatnimi dejavnostmi. Poznamo ga predvsem kot šolnika, ki je po službovanju na gimnaziji in osnovni šoli organiziral vajeniško šolo za kovinsko stroko v sodobno šolo, ki je izobrazila številne kovinarje in avtomehanike, kakršne so potrebovala naša uspešna podjetja, in se danes ponaša z izjemnim ugledom. Nadaljeval je z vodenjem gimnazije in kot predsednik Zavoda za šolstvo Kranj.

Vzporedno je bil vseskozi vpet v številne dodatne dejavnosti. Organiziral je ljudsko tehniko, kot podpredsednik skupščine občine pa je bil glavni predlagatelj in organizator največjih dogodkov v polpretekli zgodovini naše občine: 1000-letnice Škofje Loke, Severjevih nagrad in Male Groharjeve slikarske kolonije. Zadnji dve prireditvi sta še vedno močno vpeti v bogato kulturno življenje Loke.

Osebo sva bila povezana od moje rane mladosti pa vse do konca njegovega izjemno polnega in ustvarjalnega življenja. Poznal sem ga še kot otrok, prvič pa

sem se resno z njim srečal na fotografskem krožku na Osnovni šoli Petra Kavčiča, ko me je navdušil za fotografijo. Kot ravnatelj Gimnazije Škofja Loka se je spopadal z našimi uporniškimi domislicami in izjemno organiziral maturantsko ekskurzijo. V mladostniški razposajenosti sploh nismo pomislili, da je taka organizacija velik logistični projekt in se mu nismo zahvalili niti s poslano kartico z nepozabnega izleta. A nam tega ni zameril in se nas je pred petimi leti kot gost ob 40. obletnici mature spomnil z izjemnim spominskim sestavkom na naše najlepše mladostno obdobje.

Večkrat sva se še srečala, v veliko čast pa mi je, da me je povabil na svojo 90. obletnico rojstva, na kateri je bravurozno opisal svoje bogato harmonično poklicno in družinsko življenje ter številne projekte in dejavnosti, s katerimi se je ukvarjal.

Poslavljam se od velikega, a skromnega človeka. Bil je odličen fotograf, izjemen oblikovalec slovenske besede in še boljši kronist. Njegovi arhivi skrivajo neizmerne zaklade, ki jih velja raziskati, da bomo bolje razumeli Lojzetovo delo in dogajanje dolgih desetletij našega mesta.

Pretekli petek je spokojno zaspal – doma, ob svojih bližnjih in arhivu, ki kar kliče kakšnega vedoželjnega mladega raziskovalca.

Ob izgubi našega nekdanjega podpredsednika občine izrekam ženi Francki, hčerkama Jolandi in Sergeji, vnukom in ostalim bližnjim iskreno sožalje.

Škofja Loka, 3. oktober 2018

Alojz Malovrh je kot učitelj biologije na Osnovni šoli Peter Kavčič (danes Osnovna šola Škofja Loka – Mesto) na velikem vrtu pred šolo, kjer je sedaj veleblagovnica Nama, zasadil veliko redkih dreves. Med njimi je bilo tudi drevo srebrna marelica (Ginko Biloba), ki še danes uspeva na prvotnem mestu. 18. septembra 2006 je dal pobudo, da se je na to drevo pritrdila ploščica z napisom GINKO BILOBA – drevo prijateljstva – 1958.

Malovrh je o tej vrsti drevesa vedno pripovedoval vzneseno, saj je bil prepričan, da je živi fosil, ki je nespremenjen preživel vsa obdobja ledenih dob prazgodovine:

»Nekateri znanstveniki ocenjujejo starost njegove vrste nad dvesto milijonov let. Da je ginko simbol življenjske trdoživosti pove tudi podatek s konca 2. svetovne vojne. Ko so Američani vrgli atomsko bombo na Hirošimo, je ginko rasel ob budističnem templju le 800 metrov stran od mesta, kamor je padla bomba. Po eksploziji je tam stal le še ginko, tempelj pa je bil popolnoma porušen. Japonci ga zato imenujejo drevo upanja.«¹

1 Več o življenjski poti Alojza Malovrha lahko preberete v avtobiografskem prispevku *Mojih 90 let, Loški razgledi* 63/2016, str. 341–344.